

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2001 , s. 65. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ff-txt-root.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

FF:1

#

Hvori ligger Begrebet Mythe og Mythologie - har ikke enhver Tid sin Mythologie - Novalis etc - hvori forskjellig fra Poesie (det conjunktiviske - Romanen, Prosa poetisk[]) = en hypothetisk Sætning i Indicativ.

d. 13 Sept: 36.

FF:2

#

I hvilket Forhold staaer det enkelte Individts Udvikling til det Hele - Jorden dreier sig om sin Axe og gaaer rundt om Solen - det Romantiske overlevet - hvorvidt gjenemløber hvert enkelt Individ hele Verdens Udviklingen - gjenemløber forfra indtil det Stadium paa hvilket hele Udviklingen befinder sig.

d. 25. Sept.

FF:3

#

den gale Peter i Kallundborg, da man advarede ham om ikke at staae Ilden for nær: »Er ikke et Stykke Surbrød med Steg paa bedre end et bart Stykke Rugbrød (JfrA. Lund)

d. 26 Sept.

FF:4

#

Den philosophiske Erkjendelse er først færdig (gaaer op i Systemet - Idee og Form - derfor intet absolut Princip? Nei - bliver det kun ved Formen.

d. 6te October.

FF:5

»Min Gud, min Gud .. (8/11)

FF:6

Den dyriske Fnisen

FF:7

Omvendelsesscenen i *D. Juan* er Resonantsbunden for den følgende store Arie: »Kjølige Druer«.

FF:8

Hvorfor oplyser først efter Sammentræffet med D. Juan D. Anna sin Brudgom om Forvexlingen - Jalousie med Hensyn til Elvira - Hoffmann har dog Ret, ogsaa er hendes Arie s[p]ecifik forskjellig fra den i anden Scene - smlgn. den retarderende Arie i 4^d Act

FF:9

#

Om det Vaudevilleagtige i Bouffo-Arien i *Figaro* (Henvendelsen til Publicum).

FF:10

#

Den gamle Mand jeg traf sammen med i Theatret, som havde seet *D. Juani* 30 Aar (Tradition).

FF:11

#

Det gjælder i Livet meget om at passe paa naar Eens Stikord kommer.

FF:12

#

Spidsborgerlighed. Hoffmanns *Meister Floh*. Fortællingen om Skrædderen der fik Balonspiritus. Dette blot som saadant er slet ikke humoristisk; men naar det berettes, at han nu havde knebet saa meget fra sine Kunder, at hans Kone havde faaet en ny Klædning, naar det hedder, at han hver Søndag naar han kom fra Kirke fik Lov at gaae over paa Apotheket, kort sagt naar denne commensurable Endelighed i alle Livsforholde bringes i Forhold til Noget saa Extraordinairt, og naar dernæst Hoffmann med en Naturforskera Grundighed fortæller hvorledes han først steeg mod Loftet og blev stødt ned igjen og endelig formedelst Trækken gennem et Vindue blev paa Siden revet ud af dette - saa fremtræder det Humoristiske. -

FF:13

#

Er ikke ogsaa Prosaens uhyre Overvægt parodisk. Det er ret interessant at see, hvorledes Verseform og hvad dertil hører efterhaanden forsvinder. Romanen var hos Trobadourerne paa Vers og kun saavidt jeg veed Novellen i Prosa (et Bidrag til at opklare Begrebet

Novelle) de fleste af de nuværende Folkebøger have oprindelig været skrevne paa Vers. -

Nov. 36.

FF:14

#

Jødedommen havde udviklet sig til sin Parodie da Xstd. kom: i Loven ved Pharisæerne - i Prophetierne ved Forestillingen om en jordisk Messias.

FF:15

#

Det Parodiske (som det sidste Stadium i Udviklingen) viser sig ogsaa i den Maade, paa hvilken Barndommen gjentager sig i Alderdommen: »at gaae i Barndommen.«

FF:16

#

Ligesom Opdragelsen er til for at lade Individet gjenemleve det Udviklingen har gjenemgaaet, saaledes har ogsaa enhver Nation et Stadium, i hvilket den gjenemløber det, Verdens-Udviklingen har levet, inden den bliver verdenshistorisk-myndig, og jo mere ligesom ved Opdragelsen dette forborgne Liv bliver holdt udenfor Verdens-Debatten desto bedre, desto eiendommeligere.

#

FF:17

#

Spidsborgerlighed er egl. Uformuenhed til at kunne hæve sig over Tids og Rums absolute Realitet, og kan derfor som saadan kaste sig paa de høieste Gjenstande fE Bøn til visse Tider og med visse Ord. Det er det som Hoffmann altid har vidst saa fortræffeligt at fremhæve.

FF:18

#

Dersom Mozart levede nu og skulde componere Musikken til *D. Juan* og altsaa var sat i den Nødvendighed at skulle bruge en Dandsemusik, vilde det da være rigtigt at bruge en Gallopade eller vilde ikke den frembrusende fortvivlende Musik staae i Modsætning til D. J^s Charakter, medens den

yndefulde saa megen Gratie udfoldende Menuet
ypperligt samstemmer med D. J.^s Nyden, ligesom
dens Sædelighed ypperligt ironiseres ved D. J.^s
Letfærdighed. Det eneste Øieblik da D. J. kunde
dandse en Gallopade vilde være med Commandanten
i sidste Act, dersom hans Livsfylde vilde være istand til
at henhvirvle ham og indgive ham den fornødne
Livslust.

FF:19

#

Hvad vil det sige og hvorvidt er det sandt, at hver
Tidsalder har sin Faust etc – Nei i Verdens-Udviklingen
er der kun een Faust, kun eenD. Juan, men for det
enkelte Individ ligesom for den enkelte Nation i
Verdens-Udviklingen er naturligviis en for hver. Netop
derfor kan i en vis Henseende FaustfE omvende sig,
da det er den ny Tids Opfattelse – som da NB. ikke er
en Opfattelse af Faust men er denne Tidsalders Idee.

-

FF:20

#

Maanedsskrift for Litt. 8^d Aargang. 11 Hefte p. 400 n:
(i en Recension over Oehl:^s *Socrates*.): »Betragtes den
foreliggende Tragoedie efter disse Hensyn, saa viser
der sig en mærkelig Ulighed mellem de reent græske
Bestanddele og det Meste af det Øvrige. I hiint
fremtræder en klar Forstandighed i simple Ord, der
paa det knappeste slutte sig om Tanken, i dette møde
vi hyppigen et digterisk Sprog af den nyere Tids Præg
idelig rede til at sætte Sindet i en mangeartet
Bevægelse ved spirituelle Combinationer og Billeder
etc«

FF:21

#

Hvor er Grændsen for Operaen? Vor Opera ∴: som vi
give den her er en Tilnærmelse til Vaudevillen.

FF:22

#

Sammenstødet d. 30 Nov., da de gav »de to Dage«
med en ubekjendt, men smuk Dame (hun talte Tydsk)
var ene i Parquettet med en lille Broder – hun forstod
Musikken. –

FF:23

#

Hvad ligger der i disse Ord: dersom de ikke troe
Moses og Propheterne, troe de heller ikke om Nogen
opstod fra de Døde. –

d. 3 Dec. 36.

FF:24

#

Mythologie er Evighedens Idee (den evige Idee) Fastholdelse (Undertrykket-Væren) i Tids og Rums Kategorie - i Tidens fE Chiliasme eller Læren om et Himmeriges Rige, der begynder i Tiden¹; - i Rummets fE naar en Idee opfattes i en endelig Personlighed. Ligesom derfor det Poetiske er det Conjunktiviske, men heller ikke gjør Fordring paa at være mere (den poetiske Virkelighed) er det Mythologiske derimod en hypothetisk Sætning i Indicativ (cfr. p. 1 i denne Bog), det ligger netop i Konflikten derimellem idet det Ideelle, tabende sin Tyngde fastholdes i den jordiske Skikkelse.

1 derfor er det i en vis Henseende grund-comisk at tænke sig Pastor Stiefel (samtidig med Luther) der forudsagde Verdens Undergang til et vist Klokkeslet, samlede sin Menighed i Kirken; men der blev Intet af, hvorimod det let kunde have blevet hans Undergang, da Folk bleve saa forbittede derover, at de nær havde slaaet ham ihjel.

FF:25

Modsætningen til Spidsborgerlighed er egenlig det Quækeriske (i dets abstrakteste Betydning), hvor det ogsaa omfatter den Ubestemthed og Tilfældighed, der findes i Livet hos Mange, overhovedet Annihilation af den historiske Udvikling.

FF:26

Den hele idealistiske Udvikling i Fichte fE fandt vel et Jeg, en Udødelighed, men uden Fylde, som Auroras Mand, der vel udødelig, men uden evig Ungdom endte med at blive en Græshoppe. -

FF:27

Fichte kastede i Fortvivlelsen den empirisk Baglast over Bord og kuldseglede. -

FF:28

Som Exempel paa en Arie, der i en vis Henseende er tilfældig i en Opera, men som dog igjen fra en anden Side er af yderste Væsenhed, er den første Arie i » *de to Dage*«, der [er] fremkaldt ved den Gl's Ønske om, at høre den, fordi han holder saa meget af den, (dette er

det Tilfældige ved dens Existents), hvorimod det, at den saa dybt har grebet den unge Savoyard, der paa en Maade maa ansee den for at være componeret for sig, for sit Liv; det at det viser sig, at hans Redningsmand er den Greve, som hans Fader igjen frelser, uden at vide det; det dybe inderlige Liv i Savoyardernes lille Kreds midt i Livets støiende Larm, som paa en Maade er Grundtonen i Stykket, gjør netop denne Arie til Noget, der hører til denne Operas Hjerte. -

FF:29

~~~~~

Det er vel sandt (hvad jeg seer af en Kritik over Baggesen efter det Tydske i *Kiøbhsposten* for idag) at B. mangler hiint »Uudsigelige«, men det er netop det Romantiske, en idelig Griben efter Noget, der svinder bort for Een, derfor kan den aldrig levere det, men kun Afbilledet deraf Skyggen etc. ∴ Allegorien, cfr mine Papirer over det Romantiske, det Classiske har egenlig ingen Allegorie.

FF:30

* *

Jeg haaber, at efterhaanden den momentane Trøst og Tilfredshed, - der ikke er andet end den Busk, der skjød op og skyggede over Propheten Jonas (under hans tunge Kald at forkynde Niniviternes Undergang; og saa længe vi saa at sige have det samme Kald med Hensyn til os selv, saa længe kan vi i det høieste nyde den samme Husvælelse) for strax at visne igjen, - skal afløses af en langt dybere Ro, som vil bevirke, at vel Overfladen kan smertelig berøres men som ikke rører det Inderste.

d. 17. Jan. 1837.

FF:31

Der er mange Msker, der komme til et Livs-Resultat ligesom Skoledrenge; de snyde deres Lærer ved at skrive Facitet ud af Regnebogen uden selv at have regnet Stykket.

d. 17. Jan.

FF:32

[Citat af Hamann]

FF:33

Der maa dog gives Noget, der er saa saligt, at det ikke lader sig udsige med Ord – hvorfor blev ellers de Mænd, hvem noget ret Stort blev aabenbaret: stumme? –

Paa et høieste Stadium løbe Sandserne i hverandre. Ligesom Lemming ved at stryge Guitaren gjorde Tonerne næsten synlige – saaledes bliver ved Maanens Skinnen paa Vandet Overfladens Farvetoner næsten hørlige.

Jan. 37.

=

FF:34

Der gives Msk, der tale efter Ideeassociationer, men langt herunder staaer et Standpunkt, jeg vilde kalde Ordenes Selbtsucht«, hvor det ene Ord river det andet med sig, hvor Ord, som ofte komme sammen i Selskab, søge hverandre, omtrent som det vilde gaae med Ordene i et Lexicon, naar de kom tillive, de vilde stille sig i samme Orden som de vare vante til.

d. 30 Jan:

FF:35

Naar Noget ret skal blive nedtrykkende, da maa der først udvikle sig midt i al mulig Begunstigelse en Ahnelse om det dog ikke er galt, man bliver sig ikke selv noget saa Forkeert bevidst; men det maa ligge i Familieforhold, da viser Arvesyndens fortærende Kraft sig, der kan stige til Fortvivlelse og virke langt frygteligere end det Faktum, hvorved Ahnelsens Sandhed bekræftes. Derfor er Hamlet saa tragisk. Derfor spørger Robert le diable drevet af en ængstende Ahnelse¹, hvoraf det dog kunde komme, at han gjør saa meget ondt. – Velsignelsen er omvendt til Forbandelse. – Det er en høist poetisk Styrelse, der gjør, at den Pige, der ene og alene er istand til at vide, hvad der stikker under Robert le diables paatagne Galskab (hans Bod) er – stum.

~ ~ ~ ~ ~

1 Høgne, som Moderen havde avlet med en Troid, spørger hende, da han seer sit Billede i Vandet, hvorfra hans Legeme havde faaet en saadan Dannels. cfr. *nordiske Kjæmpehist.* ved Rafn. 2^d D. p. 242.

FF:36

Xstus er i ethvert Moment ligesaa meget Gud som Mand – ligesom i Havet Himlen viser sig ligesaa dybt i det, som den er høit over det. –

FF:37

~ ~ ~ ~ ~

Naar man først kommer til at reflectere over Xstd., saa maa den vistnok, inden man kommer ind i den, først have været Een til Fald til Forargelse, ja man maa have ønsket, at den aldrig var kommen ind i Verden, eller i det mindste at Spørgsmaalet om den aldrig var opkommet i Eens Bevidsthed. Derfor væmmes man ved al den Snak af gjeskjæftige mellemsnakkende Mellemmænd, om at Xstus er den største Helt etc etc derfor langt hellere den humoristiske Opfattelse. –

FF:38

Det D. Juanske Liv er egl. musicalsk, og derfor er det saa rigtigt, at Lenau i sin » *Faust*« da det Moment begynder, i hvilket Faust reproducere D. Juan, lader Mephistopheles spille op – denne Omstændigheds dybere Betydning har Marthensen ei seet. –

FF:39

~ ~ ~ ~ ~

Den Idee, den Livs-Anskuelse at kjende Alt det Onde, som en Sect af Gnostikere gjorde til deres, er dyb; kun maa man have Modtagelighed derfor, hvilket i Sagnene er antydnet, idet at de, der ei ere døbte, see Ting, som Andre ikke see. –

FF:40

~ ~ ~ ~ ~

Metaphysiske Forelæsninger af Tolderen Zacchæus i et Morbærtræ; kjedsommeligt sammensatte til Adspredelse og Beroligelse i mørke og sorgfulde Timer for ængstede Samvittigheder af hans taknemlige Collega forhenværende Under-Toldbetjent. Med en ung Philologs udødelige Comentar, for at skaffe Bogen Afsætning følger hermed et kort Indbegreb af Conversations-Themata beliebtich udsatte zum Gebrauch für Jedermann.

Dronehuset. trykt i dette Aar.

Hermed følger en Liste over de Skjeldsord, man kan bruge uden at blive sagsøgt.

FF:41

~~~~~.

Een døer netop som han har beviist Helvedstraffenes Evighed, fanget i sin egen Theorie. Mærkelig Overgang fra Theorie til Praxis.

FF:42

~~~~~

Ja derfor troer jeg jeg vilde overgive mig til Satan at han kunde vise mig enhver Afskyelighed enhver Synd i sin rædsomste Skikkelse - det er denne Tilbøielighed denne Smag for Syndens Hemmelighed. -

FF:43

Faust vilde ikke lære det Onde at kjende, for at glæde sig ved at han ikke var saa slet (det gjør kun Spidsborgeren), men han vil tvertimod føle alle Syndens Sluser aabne i sin egen Barm, det hele uoverskuelige Mulighedernes Rige, Alt vil ikke forslaae derimod. Han vil skuffes i sine Forventninger. -

FF:44

~~~~~.

Hvad forslaaer al den Næring Verdens Viisdom byder Een mod den Xstd. giver, der skjænker os dens Stifters eget Legeme og Blod. -

FF:45

~~~~~

Medens jeg ivrer mod at Andre ikke studerer Kilderne, men Compendier - lever jeg selv et Compendium - medens jeg kan seire i enhver Disput har jeg faaet et Gespenst af min egen Phantasie paa Halsen, som jeg ikke kan bortdisputere. -

FF:46

Den hele Holdning i den græske Natur (Harmonien) gjorde, at om end Kampen adskilte dem, denne dog ei blev saa hæftig - dengang var i Naturen Harmonie - i Individet Ironie - nu kom Hævnen - Ironie i Naturen Humor i Individet. Naar man vil sige, at Ironie og Humor ere det samme, kun Grads-Forskjel, saa vil jeg sige, hvad Paulus siger om Xstd. Forhold til Jødedom »Alt er Nyt«.

FF:47

~~~~~.

Jeg seer mig undertiden omgivet af en rædsom phrasenagtig Figur – jeg vilde kalde den et Compendium af et Msk – et kort Indbegreb af Følelser og Begreber – en belieblich lang tynd Mand, som dog Naturen ligesom har standset i ethvert Fremskridt – han skulde have lange Arme, men see Stykket fra Skuldren til Albuen er saa uendeligt langt, og det fra Albuen til Haanden saa meget lille, ligesaa ogsaa Fingrene, Ansigtet o: s: v: og enhver Tale begynder med en meget lovende Forsætning, saa man allerede i Haabet anlægger en uhyre Maalestok, men see det bliver til Intet. –

FF:48

~~~~~.

Den Vei gaae vi Alle over Sukkenes Bro ind til Evighedens Ro. –

FF:49

~~~~~

Saa er man kommen til Ro, naar man ligesom Alcedo ispida (Iisfuglen) kan bygge sin Rede paa Havet. –

FF:50

~~~~~

Hottentotterne afhugge altid en dræbt Slanges Hoved af Frygt for, at Een ved uforsigtigt at træde paa den skal blive bidt, da de troe, at Slangen endnu efter sin Død kan skade ved sin Gift. –

FF:51

Hvoraf kommer (Hundetuden)

FF:52

Det er mærkeligt, at Djævelen

FF:53

Jeg forekommer mig selv ligesom den stakkels Papegøie, man altid tilraaber: »Hvad skal Du have? Skal Du have Sukker? – Ja, ... Sk-t skal Du have!« –

FF:54

Som en eenlig Gran, egoistisk afsluttet og rettet mod det Høiere, staaer jeg, kaster ingen Skygge, og ikkun Skovduen bygger sin Rede i mine Grene.

Søndagen den (9/7-37) i Frederiksberg Have

efter et Besøg hos Rørdam.

FF:55

Der indtræder undertiden

ning ere udsonede til et taageagtigt drømmende feeagtig Tilværelse – det reent æsthetiske – O desto værre vaagner man op igjen, desto værre begynde saa netop disse uendelige Spørgsmaal om, hvad jeg er, om mine Glæder, om Andres Interesser for mig, for hvad jeg gjør, medens maaskee Millioner gjøre netop det Samme. –

FF:56

~~~~~.

Atter er der nyt Liv paa Amagertorv og Folkelivets brogede Blomsterteppet er udspreedt derover. I Nat Kl. 12 paagreb man der et Msk. i lurvede Klæder, fordi han, som Vægteren sagde, havde udskjeldt Nogle, og den Vægter, der skal give Rapport, har ikke seet det, og de sloge Arrestanten vistnok med Urette og Ingen paatalte det – Ingen veed det. Det samme Liv er idag paa Torvet, og det er dog Amagertorv – hvad er det mod Danmark, Europa, Jorden, Verden. –

FF:57

~~~~~.

Der gives Bemærkninger og Følelser, der ere udtalte i et saadant Medium, at ligesom ved en Sort Papiir Skriften først bliver bemærket ved at holdes for Lyset – saaledes her ved at opildnes af Sympathiens Varme og Begeistringens Flamme. –

FF:58

~~~~~.

Det gaaer med de fleste superkloge Folk, naar de træde i Forhold til det høiere Poetiske, til det mere Phantastiske, som hiin Oberst v. Plessen, der da hans

Hest blev om Natten urolig ved nogle unheimliche Phænomener, nu fordi han var en god Rytter, satte sig op paa hans ell. veltilredne Hest, og vilde tvinge den; men det var umuligt; ja han kunde end ikke komme af den; men maatte i en Times Tid sidde paa den, under de rædsomste Caprioler. -

cfr.J. Kerner » *Eine Erscheinung aus dem Nachtgebiete der Natur* 1836. p. 299.

FF:59

~~~~~

Det er saa umuligt, at Verden kan bestaae uden Gud, at dersom Gud kunde glemme den, den øieblikkelig vilde gaae under. -

FF:60

~~~~~

Hamann og overhovedet det personlige Liv i dets umiddelbare Udspringen af Karakterens Dybde er al Livets Hyperbel.

FF:61

~~~~~

Daub^s Perioder er sande Labyrinther; der udfor[dres] derfor til at læse dem en Ariadne-Traad - Kjærlighed nemlig og Begeistring.

d. 9 Juni 37.

FF:62

~~~~~

Det er mærkeligt, at den blaa-violette italienske Tone, som vi ellers ikke have her tillands, kan opnaaes ved paa en klar Aften at betragte Luften gjennem et Vindue, naar man har et Lys noget fra dette staaende foran sig. -

Mai 37. -

FF:63

Det er dog et fortræffeligt Udtryk paa Dansk for Digte fra Middelalderen: Sindrighed, disse underlige Spring - ulogiske - saaledes vilde man kunne sige, at Biernes Kuber ere sindrige - ikke fornuftige - saaledes med alle Naturens umidd. Frembringelser hvortil ogsaa hører Middelalderens Poesie Folkesange:

Der staaer et Træ i min Fader Gaard

Det bær saa underlige Grene

Og alle Jenter de fik Mand i Aar

Og jeg maa gaae her alene.

cfrThiele *danske Folkesagn* 2 D. 3 Sl. p. 152: Dreng
Dreng Peberkorn, Katten blæser i Sølvhorn.

FF:64

#

Der gives enkelte Ting, man aldrig bliver kjed af, naar man fE hører i en Skov Høstkarlene hugge Græs og de da alle paa eengang standse for at hvæsse Leen, en Lyd, der mon[o]tonisk kommer igjen som Omqvædet i Viserne – som en Slags Bøn og Paakaldelse. –

FF:65

#

Maanen er Jordens Samvittighed.

FF:66

#

Situation

En vil skrive en Roman, hvori en af Personerne bliver afsindig, efterhaanden under Udarbeidelsen bliver han selv gal og ender den i første Person.

FF:67

#

Det er en underlig Indledning til et Besøg paa en Kirkegaard, et nydelig lille Pigeoved sad hos Graveren med Ansigtet paa Ruden og tittede nysgjerrigt ud.

FF:68

Det Omqvæd der bestandig kommer igjen i Kæmpeviserne er igjen en af de for Middelalderen saa karakteristiske Anskueliggjørelser Det er nemlig den endnu ikke reproducerede lyriske Svingning, der gaaer igjennem det, den melodiske ell. rettere melodieuse Stemning – det er det samme, der kommer igjen, naar

det til en senere Tid hedder: sjungen til den ell. den Melodie, hvilken udvortes Betegnelse af det Musicalske jo endnu har vedligeholdt sig i Overskriften over Psalmerne, synges til den og den Melodie, kun at her det Musikalske er udskilt som forskellige Momenter, medens det derimod i det første Tilfælde slumrer i den Eenhed, hvorom man kan sige, at ligesom al Tænken er Talen med sig selv (altsaa sagte) saaledes er al Digten en Syngen for sig selv, vi har et Ord derfor: en Nynnen; hvorfor jeg ogsaa Componisten til den egl. Vise-Melodie (som Exempel kan jeg anføre den gl. Hartmann) egl. er reproducerer Digterens Stemning ved saa længe at recitere ell. snarere at messe Ordene for sig, til denne Recitation hæver sig til Musik, udsondrer det reent Musicalske fra det i det Lyriske liggende Tilknytningspunkt for det Musicalske. –

FF:69

#

Jeg gider slet Intet, jeg gider ikke gaae – det anstrænger; jeg gider ikke lægge mig ned; thi enten vilde jeg da ligge længe, og det gider jeg ikke, eller jeg vilde reise mig strax op igjen, og det gider jeg heller ikke – jeg gider ikke ride – det er for kraftig en Bevægelse i Forhold til min Apathie; jeg gider blot kjøre; mageligt, jævnt rystet lade en Mængde Gjenstande glide forbi mig, dvæle ved ethvert smukt Partie blot for at føle min Mathed – mine Ideer og Indfald ere ligesaa ufrugtbare som en Gildings Brynde – forgjeves søger jeg Noget, der kunde oplive mig – end ikke Middelalderens marvfulde Sprog er istand til at tilintetgjøre den Tomhed, der hersker i mig – jeg føler nu i Sandhed Betydningen af det Udsagn om Xsti Ord: at de ere Liv og Aand – kort sagt: jeg gider heller ikke skrive dette jeg har skrevet, og jeg gider heller ikke slette det ud.

FF:70

~~~~~

Man taler saa meget om det Brogede som et nødvendigt Moment i det Romantiske og jeg kunde næsten sige det Modsatte; thi den absolute Eensomhed, hvor ikke en Vind rører^a sig, intet fjernt Hundeglam høres – og dog bøie Træerne sig til hverandre og gjentage deres Barndoms Erindringer, da Nympherne boede i dem, og dog svælger netop nu Phantasien i den ypperste Nydelse og hvad andet er vel det Romantiske og jeg vilde blot gjøre Vedkommende et socratisk Spørgsmaal, om den pompeianske Smag ikke er bundet og broget.

a og dog føler man Luftens Snaksomhed, ligesom ved andre Leiligheder dens Synlighed. –

FF:71

~~~~~

Et fjernt Hundeglam, der kalder til fjerne venlige velbekjendte Stæder, – fører det skjønneste Beviis for Sjælens Udødelighed.

FF:72

Gud give jeg var Spillemand – et Bonde-Skovbal! – O Gud! det er dog den lykkeligste Classe Mennesker, Bønder og Bønderpiger. Men jeg savner i dette Øieblik Udtryk for alle mine Følelser. O, gid jeg, medens jeg var derude, havde havt En at meddele mig til – En af de Faa, til hvem jeg nu mere end nogensinde klamrer mig fast, og været fri for disse Spidsborgere og disse Cadetter, der ikke som mange Mennesker barnagtigt og godmodigt see det Skjæve, men som i Fornemhed overseer det Gode.

FF:73

Enhver mit Hjertes Blomst bliver til en lilsblomst.

FF:74

Det gaaer med mine Ideer som med Forældre, der vel føde sunde Børn men nu glemme itide at lade dem christne; saa komme de Underjordiske og lægge en Skifting istedet (det Naturlige mangler ikke, men den omhyggelige Pleie og Udvikling).

FF:75

Det maatte dog være rædsomt paa Dommens Dag, naar alle Sjæle træde til Live igjen – da at staae aldeles alene, ene og ukjendt af Alle, Alle.

FF:76

Jeg forekommer mig selv ligesom jeg var Helten i en Roman, et vildt Skud, som skulde fremstilles tilskue i en Novelle.

FF:77

Et godt Indfald

FF:78

Hvor dybsindigt Folkesagnet dog er, det antager at Elverfolket leger med Mennesker, omtrent som vi lege med en fangen Fisk.

FF:79

Det forekommer mig som var jeg en Galeislave,
lænket sammen med Døden; hver Gang Livet rører
sig, rasler Lænken og Døden lader Alt henvisne - og
det skeer hvert Minut.

FF:80

»Alt Mskeligt lyver, Haabet som Fortvivlelsen«, læste
jeg som Citat af en gammel Opbyggelsesbog.

FF:81

~~~~~

Der er faa Ord, hvormed Menneskene, uden at vide
det, sige saa meget som ved det Ord: orientere; det er
et verdenshistorisk memento - hele Historien gaaer
fra Østen, Menneskeslægtenes Udgangspunkt.

FF:82

Det skulde man lære af (Peleu Øerne)

FF:83

Helten i en Roman vilde just gjøre en Bemærkning, da
i det samme Forfatteren tager ham den af Munden,
hvorover Helten bliver vred og siger, at den tilhører
ham, og viser, at den alene kan være adæquat til
hans Individualitet og »naar det saaledes skal gaae
til, vil jeg slet ikke mere være Helt.

FF:84

~~~~~

Det gaaer med mine Ideer og deres Udførelse som
med Fiskenes Bid i visse Maaneder - de bide falsk -
Bid tidt nok men ingen Fisk.

FF:85

~~~~~

Det er ethvert Msk. ligesaa nødvendigt som at have en Skygge, at have en bestemt Gjenstand for deres Livs-Polemik en Hamann, som de ved enhver Leilighed afbanke – men det Mærkelige indtræder, naar man seer de utallige Nüancer, fra dem, der polemiserer mod en bestemt Person i det samme Qvarteer i det samme Fag (vi taler om Pryssing), ell. polemiserer mod et enkelt Begreb lige til dem, der polemiserer mod en heel Corporation, mod Nationer, mod Verdner, mod Evigheder.

FF:86

~~~~~

Post scriptum. Det er en besynderlig Lyst jeg undertiden kan faae til at slaae et entercha med Benene og et Knebs med Fingrene og derpaa – døe.

FF:87

~~~~~

Det er ikke den chr: Retfærdighed man seer afbildet ved Vesterport, bunden for Øinene med Vægtskaalen i Haanden, det er den jødiske – den chr: Retfærdighed er den eenøiede Naade, der ikke afveier med vidtløftige Beregninger, den chr: Retfærdighed er ikke blind og ikke bunden for Øinene, den er ikke døv og behøver derfor ikke Vægtskaaler.

FF:88

~~~~~

Guds Styrelser ere netop store i det Smaa, medens det der skorter for Msk., ligesom Kniplinger sete igjennem Mikroskop ere uordentlige og uskjønne, medens Naturens Væv viser sig for den samme lagttagelse sindrigere og sindrigere. –

FF:89

Nu indseer jeg, hvorfor den egl. Humor ikke som Ironie kan opfattes i en Roman og derved ophøre at være et Livsbegreb netop fordi det hører med til Begrebet ikke at skrive – ligesom Socrates ikke efterlod Skrifter, saaledes heller ei Hamann, kun saa meget som den nyere Tids Skrivesyge forholdsviis gjorde det nødvendigt – Leilighedsskrifter. –

FF:90

~~~~~

Ironie i Forhold til den antique Sprogbygning – inden den moderne reflekterte Vidtløftighed.

FF:91

~~~~~

Hvorvidt kan der ligge noget humoristisk i Bønnen, i den deri indeholdte Tilsidesættelse af al verdslig Relativitæt, det at være Duus med Gud.

~~~~~

FF:92

Det som det nu vil komme an paa – som vil, naar det ordentlig bliver udført, blive vor Tids Classicitæt, vil være Stemningen[s] Continuerlighed istedetfor Begrebets, fastholdt i sit nødv. Forhold til en litterair vidensk. Udvikling, begyndende med Græciteten ell. endnu ældre, det skrider bestandig ind paa Intelligentsens Vei ikke paa Følelsers (fE Kjærlighed til det andet Kjøen vil slet ikke fremtræde, men vel det, hvad Hamann kalder »aandelig Pæderastie«).

FF:93

~~~~~

Jeg er en Janus bifrons: med det ene Ansigt leer jeg, med det andet græder jeg.

FF:94

~~~~~

Det gaaer med at see ligesom med at see Solen, den man kun kan see i sin Reflex, den, som vil stirre lige paa vil ikke see andet end sorte Prikker for sit Øie

d. 6 Sept. 37.

FF:95

Det Øie den Belysning i human Forstand, som gjør, at det falder mig lettere, at opfatte et malet Landskab end Naturen, maa den Xstne dog ikke savne, Guds Øie møder han der og i Historien.

FF:96

~~~~~

Grækernes Dualis – hvad Forhold til Paralellismen – hvad Forhold til den græske Musiks Grundtone (cfr Bindsbøll).

FF:97

~~~~~

Et Middel for at sikre sig mod, at Eens Uhr bliver stiaalet; man lade sit Nakkehaar voxe flætter det i to Pidske omkring Halsen og anbringer Uhret deri. –

FF:98

~~~~~

Jeg har saa tidt tænkt paa, naar jeg følte mig stemt til at takke Gud ved Forestillingen om, at hvor daarligt og sørgeligt det end var, der dog var noget godt (fE at jeg nu kan sove om Natten) er det sand Taknemlighed – ell. er det Feighed, Frygt for at det i næste Øieblik skal berøves mig og jeg fortvivle.

FF:99

~~~~~

Der gives visse Indretninger i Staten (visse Autoritæter), der oprindelig vare i en idelig Fluctuation i Stats-Livet, men som ved Stats-Livets Petrefakt siges at styre en Casus ligesom Præpositionerne, ihvorvel de egl. ikke gjøre det – de ere Præpositioner, der ere blevne til Adverbier. –

d. 29 Sept 37.

FF:100

..... derfor have Chineserne hell. ikke Lys og Skygge i Maleriet.

FF:101

~~~~~

Lykkelig den, for hvem de universelle Pligtforhold endnu ikke ere vaagnede. – der erkjende et andet Msk. for deres Herrer – derfor ere Drengaaarene saa lykkelige, man gjør Spektakler, faaer Prygl o: s: v: – man søger at illudere sin Lærer. –

FF:102

~~~~~

Men Humoren er ogsaa den Glæde, der har seiret over Verden.

FF:103

De 10 Bud dertil svarer som det egl. Modstykke: Fader vor, ogsaa i sine enkelte Dele., som det eneste befalede.

FF:104

~~~~~

Der gives Msk, der mangle Comparativ, de ere i Almdl. de interessanteste.

FF:105

~~~~~

Xstus gav sig ikke af med at skrive – han skrev kun i Sandet.

d. 2 Oct. 37.

FF:106

~~~~~

Hedenskabet kommer aldrig længere til Sandheden end Pilatus: hvad er Sandhed og derpaa korsfæste de den.

d. 16 Oct 37.

FF:107

~~~~~

Phantasie: En Mand, der var bleven gal, og som, hvad man end sagde til ham aldrig svarede andet end med Charakterer. naar man spurgte, hvordan har De det, svarede han: mg? o: s: v:.

FF:108

~~~~~

Hegel begyndte egl. først der, hvor Carl V endte – i et Kloster med at stille Uhre.

FF:109

~~~~~

Det gaaer med Livet som med Tonerne, den rene Tone er en Svæven mellem det Rene og det Falske og deri ligger det Skjønne, den rene Tone i ængere Forstand ligesom det Logiske, det onthologiske, ell. det abstrakt-moralske – her det matematiske, vilde være for Musikeren falsk.

d. 11 April

FF:110

Hvad er Msk. denne Støvdrager i Evighedens Blomster (Historiens Transfiguration).

d. 12 April.

FF:111

*Den Vei gaaer Xst. ligesom i Livet (hans jordiske

Levnet) saaledes ogsaa i Historien mellem 2 Røvere, den ene forhærder sig, den anden omvender sig.

d. 12 April.

FF:112

At Jorden er det Centrale kan man ogsaa see deraf, at Xst. var i Himlen, steg ned i Afgrunden, men blev paa Jorden, saa at Ingen behøver at stige op til Himlen for at hente ham ned – ell. til Underverdenen for at hente ham op; thi Kirken lærer meget rigtigt, at Xst. er i den, skjøndt han tillige læres at være i Himlen, uden at denne som saadan er istand til at fatte ham.

FF:113

~~~~~

Hvoraf kommer det, at naar man vil udtrykke, at man, naar man vil udtrykke, at man hurtigt opfatter Noget, siger, at man forstaaer en halv qvædet Vise, og hvorledes gaaer det til, at man langt lettere indpræger sig Musik end Ord – hvilken Side af Sjælen adresserer Musik sig til – Phantasien? –

FF:114

~~~~~

Grækerne havde i Musikken langt renere Intervaller, derfor vare deres Toner fyldige og livsfrodige – men de formaaede ikke at døe og i deres Hendøen at tabe sig i Himmelen.

FF:115

~~~~~

Phantasie:en gal Skolemester med et Fastelavnsriis i Haanden, som han paastaaer er Arons Præstestav, der bærer modne Mandler.

FF:116

~~~~~

Disse litteraire Redicüler, saa kaldte fordi det uvidenskabelige Indhold her er bleven gjort latterligt, førend man kan bruge det.

~~~~~

FF:117

Der hersker aldeles ingen Respekt for Eiendoms-Ret i aandelig Forstand – de raabe korsfæst ham, korsfæst

ham og derpaa kastede de Lod om hans Kappe.

FF:118

~~~~~

Den egl. Deprimerethed er det med ligesom med vapeurs den findes kun i de høieste Cirkler, dette Ord forstaaet i første Tilfælde i aandelig Forstand.

d. 14 April.

FF:119

~~~~~

Ussing er et Udraabstegn efter en Sætning, der NB. skulde give det sin Betydning. Vor Tid er i den Henseende i en mærkelig Modsætning til Middelalderen og Oldtidens Skrivemaade. Denne frembragte Ord, der fortjente Udraabstegn, men fik dem ikke uden i Hjertets Amen; vor Tid frembringer til Erstatning lutter Udraabstegn.

d. 14 April.

FF:120

~~~~~

Vor Tid bebuder og bebuder, og dog fødes der ingen Johannes d. Døber end sige mere -

FF:121

~~~~~

Man maatte kunne sige et Tankedrag, ligesom man siger et Aandedrag.

FF:122

~~~~~

Livet lader sig først fortolke, naar det er gennemlevet, ligesom ogsaa Xstus først begyndte at udlægge Skrifterne og vise, hvorledes de lærte om ham, - da han var opstaaet.

d. 15 April.

FF:123

I det gl Testamente

FF:124

Barber Bjørn

FF:125

Naar Gjødwad (Licentiaten vilde jeg kalde ham; thi han tager sig en meget stor Licents) bliver dømt, saa kunde man kalde ham: »forhenværende Afgud ved *Kjøbenhavnspostens* Contoir«. – Det vil forøvrigt blive *Kjøbenhavnsposten* let at faae en ny Redakteur, da de jo antage tilfældige Incarnationer af Brama – eller ogsaa kunde jo Rosenhoff overtage den med og blive Amtsbarbeer med 3 Bækkener: *Kjøbenhavnsposten, den Frisindede, Concordia.*

d. 15. April.

FF:126

For Heine er Christendommen traadt op i en saa barok Skikkelse, at han blev bange. Under disse Lidelser udhvilede det Poetiske i hans Sjæl sig i deilige lyriske Frembringelser (» *Buch der Lieder*«), men nu indtraadte Reflexionen. Denne burde nu egentlig have kastet sig over Christendommen for om muligt at udfinde, om det virkelig stod sig saaledes med den, men i det Sted kastede den sig hos Heine over hans egen bedrøvelige Skikkelse (han er i en dyb Betydning vor Tids Ridder af den bedrøvelige Skikkelse), denne forliebede han sig i, og nu nedsatte Phænomenet sig, saa at det, der i hans *Buch der Lieder* vækker vort Veemod i hans Prosa vækker vor Misbilligelse, og heri forhærder han sig.

d. 16 April.

FF:127

Dersom Xstus skal komme til at boe i mig, maae det gaae til efter Overskriften af Dagens Evangelium i Almanakken: Xstus kommer ind af lukkede Dørre.

FF:128

~~~~~

Den Hellig-Aand er det guddommelige »Vi« der omfatter et Jeg og en tredie Person (en objektiv Verden en Tilværelse) idet nemlig det at der er 2 Subjekter gjør at det bliver Pluralis, det at der er en første Person med giver denne Fortrinnet

d. 23 April 38.

FF:129

Jeg vilde skrive en Novelle, der begynder med et fuldkomment Stilleben, indtil der igjennem Musikken af *Don Juan* pludselig gaaer et nyt Lys op, og nu det Hele bliver trukken ind i en reen phantastisk Verden.

FF:130

~~~~~

I Grabbes *D. Juan* findes enkelte ganske vidunderlig mægtige Tanker, der hver for sig ligesom en umaadelig Gran skyder op i samme Nu og staaer for os.

FF:131

~~~~~

..... Og Fortidens Bedrifter ligge som Egeløv for dens Fødder, hvori den træder.

Sørgetale over Favnebrænde holden i Charlottenlund d. 3 Mai 38.

FF:132

~~~~~

Man kan ikke nægte Politikerne en vis Paapassenhed og Observeren over Alt - de ere nemlig allesteds som de slette Penge.

FF:133

~~~~~

Lige Slag

Dvæl ei længe

Seie Tag

Danske Dreng.

FF:134

~~~~~

Die Ironien in den Reden Jesuv. Fr: Joseph Grulich Leipzig 1838.

FF:135

~~~~~

himmelske Degneskrig.

FF:136

~~~~~

En Forfatter bør altid give Noget af sin Personlighed, ligesom ogsaa Xstus bispiser os med sit Legeme og Blod.

FF:137

~~~~~

Jeg mødte imorges et besynderligt Optog paa Kjærligheds-Stie – nogle unge Piger, der dandsede med hinanden hen af Veien – først tænkte jeg hvilke Flaner, men da jeg kom nærmere fandt jeg, at bag ved dem gik to unge Msk., der spillede paa Fløite, hvorefter de dandsede – nær havde jeg givet mig til at dandse med – saa der gives endnu Poesie af den Art i Verden. – Møder jeg flere af den Sort Phænomener, saa bliver jeg vist en D. Quixote, der vil see Sligt i Alt.

FF:138

~~~~~

Notarius publicushos den offentlige Mening.

FF:139

~~~~~

Jeg lever omtrent nu som et Brændeviinsaftryk af en Original-Udgave af mit eget Jeg.

FF:140

~~~~~

Naar man siger, at Msk. ved Drukkenkab sætter sig under Dyret saa ligger deri en Aerkjendelse af at der i Msk. slumrer en Syndighed, thi ellers vilde han jo blot sætte sig paa lige Trin dermed, men nu vaagner der et Helvede af Tilbøieligheder. –

FF:141

~~~~~

Det er meget betegnende at Grækerne kalde en Afsindig $\theta\epsilon\omicron\beta\lambda\alpha\beta\eta\varsigma$; thi Vanvid har vist sin Grund i Gudernes Vrede, der berøve Een Leiligheden til at forbedre sig og benytte Tiden.

FF:142

~~~~~

Jeg har i disse Dage læst Görres *Athanasius* ikke blot med Øinene men med hele min Krop – med Hjertekulen.

FF:143

~~~~~

Msk. gjør aldrig næsten Brug af de Friheder det har, saaledes fE af Tænkefriheden; istedet derfor fordrer man til Vederlag Yttringsfriheden.

FF:144

~~~~~

Der gives en vis reservatio mentalis der er absolut nødvendigt for at fælde en rigtig Dom.

FF:145

~~~~~

Ligesom Socrates maatte staae stille for at besinde sig paa sig selv (Individet) saaledes maatte Middelalderen gaae paa Eventyr for at besinde sig paa Verden.

FF:146

~~~~~

Med et Mæcenat-Exemplar af min Afhandling: Da jeg veed, at de formodentlig ikke vil læse den, og hvis De vilde læse den, ikke forstaae den, og hvis de forstod den, misbillige den, saa vil jeg henvende Deres Opmærksomhed blot paa det Udvortes: Saffian og Guldsnit.

FF:147

~~~~~

Den høiærværdige Allè af Kirkefædre, i hvis Skygge jeg dog endnu stundom kan finde Hvile.

FF:148

~~~~~

Enhver Sandhed er dog kun Sandhed til en vis Grad, naar det gaaer derudover saa kommer Contrapunktet og det bliver Usandhed.

FF:149

~~~~~

At Gud kunde skabe frie Væsener ligeoverfor sig er det Kors, som Philosophien ikke kunde bære men er bleven hængende paa.

FF:150

~~~~~

En Midnats-Time

Satan – Djævel – Flueskarn etc Du har narret mig,
bedraget mig for de Øieblikke, jeg skulde have nydt. –
Vægteren raaber: Der er ei Frelser fleer.

FF:151

~~~~~

Politikerne beskylder mig for, at jeg altid siger imod.
Dog deri ere de mine Mestere; thi de have bestandig
Een mere, de sige imod – dem selv nemlig.

FF:152

~~~~~

Paradoxen er det intellectuelle Livs egentlige Pathos,
og ligesom kun store Sjæle ere udsatte for
Lidenskaber, saaledes er kun store Tænkere udsatte
for hvad jeg kalder Paradoxer, hvilke ikke ere andet
end ufuldbaarne grandieuse Tanker.

FF:153

~~~~~

Det varer dog længe inden man egentlig finder sig
ind, bliver hjemme (veed, hvor enhver Ting har sin
Plads) i den guddl. Oeconomie, man famler mellem en
Mangfoldighed af Stemninger, veed end ikke,
hvorledes man skal bede, Xstus kommer ikke til
nogen bestemt Configuration i os – man veed ikke,
hvad Aandens Bistand vil sige etc.

d. 7 Juli.

FF:154

Det gaaer mig med mine Længsler Ideer i mange
Maader som Nebucadnesar, der ikke blot fordrede af
Spaamændene, at de skulde fortolke hans Drømme;
men ogsaa sige ham, hvad han havde drømt.

[a] Gud skaber af Intet, forunderligt siger Du. Ja
vel, men han gjør det, der er forunderligere han
skaber Hellige (de Helliges Samfund) af Syndere.

FF:155

†

Derpaa kjender man, at man er bleven Xsten, han
tager imod Een ligesom Rebekka: jeg vil ikke blot give
Dig at drikke; men ogsaa dine Kameler.

d. 18 Juli. 38.

FF:156

Jeg sad forleden i en underlig i mig selv indsunket
(som en gammel Ruin maa være tilmode) og dermed
mig selv og mit Jeg tabende Stemning, i en

pantheistisk Opløsthed og læste en gl. Folkevise (udgivet af Sneedorf-Birck), hvori der siges om en Pige, at hun ventede sin Elskede en Løverdagaften; men han kom ikke – og hun gik i Seng »og græd saa bitterlig, hun stod op igjen »og græd saa bitterlig« pludselig udvidedes Scenen for mig – jeg saae den jyske Hede med sin ubeskrivelige Eensomhed og sin eenlige Lærke – og nu stod den ene Generation op for mig efter den anden, og dens Piger sang alle for mig og græd saa bitterlig og sank i deres Grave igjen og jeg græd selv med.

Besyderligt nok, min Phantasie arbejder bedst, naar jeg sidder alene i en stor Forsamling, naar Støi og Larm giver den et Villies-Substrat til at holde fast paa sin Gjenstand, uden hine Omgivelser forbløder den sig i en udmattende Omfavelse af en ubestemt Idee.

d. 30 Dec. 37.

FF:157

Hadet til det monarchiske Princip gaaer i vore Tider saa vidt, at man vil have firstemmige Solo-Partier.

d. 31 Dec. 37.

FF:158

Det gudd: Forsyn gaaer saa at sige efter en høiere Ideeassociation, medens Verden gaaer efter sine endelige Ideeassociationer. Medens saaledes de endelige Individuer realisere, hver sin Idee, glemmer imidlertid Guddommen ikke sine store Planer, og naar Ingen venter det, træder i Historien det Mirakuleuse frem, derved, at det Gudd. gennem sin Idee-Association vender tilbage til sin Præmiss – saaledes kan et Omqvæd i en Vise (især i Middelalderens, hvor Omqvædet ofte slet ikke staaer i Forhold til Indholdet) komme igjen, og medens det samler og indenfor sin Samlen deraf, lader den i Verset liggende Idee realisere sig, udvikler den sig tillige selvstændigt.

d. 31 Dec. 37.

FF:159

Ironien er en abnorm Udvikling, der ligesom Leverens Abnormitet hos de Strasburger-Gjæs ender med at slaae Individet ihjel.

d. 1 Jan. 38.

FF:160

Jeg vilde skrive en Novelle med Mottoer af mig selv.

Motto: Phantasie for et Posthorn.

FF:161

=

En Mand, der skriver sit Levnet, hvis Barndom slet ikke har gjort Indtryk paa ham, og han seer deri igjennem en borneret Forstandighed blot det Latterlige – indtil han ved at blive Lærer for Børn nu opdager Barndommens Betydning, og reproducerer sin egen.

Til Motto vil jeg vælge den italienske Text til de Ord i *Don Juan*: dog de visne snart døe hen.

En heel Erindring af hans Barndomsliv skal træde op for ham gjennem den Sang: mit fulde Glas og Sangens raske Toner.

Det er mærkeligt, at den Livs-Anskuelse, heri er udtalt (og det er det, at den indeholder en Livs-Anskuelse, der gjør den interessant) bragte Folk til at nyde Viin etc. med Maade i Vennelaug – Frygten for den chr Tvang bragte dem til at forfalde (det sidste er langt hyppigere i vor Tid.

FF:162

†

Vinteren er Sommerens Abbreviatur.

Bogen skulde udgives med tilfældige Omqvæd af en gal Mand.

Det Prototypiske i hans Forkjerlighed for Børsen (dens ruinerede Tilbagegang) af hans Forhold til lutter reducerede Familier.

d. 2 Jan: 38.

FF:163

Hvor besynderligt den ene Dag gaaer jeg paa Kothu[r]nen den anden – paa Støvlerne.

FF:164

#

Jeg traf forleden paa en Dame (Fr.Ross) som egl. hører hjemme i en Sygestue, hvis hele Tale bevæger sig om Sygdomme og Medicamenter og Forsigtighedsregler for sin Sundhed – men Hovedpunktet er egl. naar hun

kan komme til at tale om, hvorvidt man bør lade de nærmeste Slægtninge komme ind til en Syg, der saa godt som ligger paa sit Yderste. –

d. 3 Jan: 38.

FF:165

Er jeg Ukrudt i Litteraturen – nu vel saa er jeg dog idetmindste det man kalder: »stolten Henrik.«

FF:166

#

Det er af meget stor Virkning det Bas-Partie, der i *den hvide Dame* (i den store Arie: den hvide Dame os om svæver) lægger sig som en mørk Sky under som Grundlag for at bære det i dette Nummer indholdte Sværmerie

d. 4 Jan: 38.

FF:167

Vaudevillen er den musicalske Idee-Association.

FF:168

#

En Mand, der lader sig levende flaae for at vise, hvorledes det humoristiske Smil frembringes ved en bestemt Muskels Svulmen – og derpaa ledsager det med et Foredrag over det Humoristiske.

d. 6 Jan: 38.

FF:169

Jeg ledte netop efter et Udtryk for at betegne den Classe af Msk, jeg kunde have Lyst at skrive for, i den Overbeviisning, at de ville dele min Anskuelse, og nu finder jeg det hos Lucian: *παρανεχοι*, (Een, der ligesom jeg er død), og jeg kunde have Lyst at udgive et Tids-Skrift for *παρανεχοι*.

d. 9 Jan: 38.

FF:170

Det er en fortræffelig Dialog i Lucian mellem Charon og Cynikeren Menippus, der begynder med, at Charon

affordrer ham en Obol for sin Uleilighed med at sætte ham over Styx, men Menipp erklærer, at han ikke eier den.

d. 10 Jan: 38.

FF:171

Besyderlig Sammenstilling

Gibseren paa Østergade har i sit Vindue staaende en Venus, der vender Ryggen til Folk og ved Siden af hende en Officier i fuld Uniform, jeg troer endog med Kammerherrenøgle paa, hvilken Modsætning Fru Venus beundrede Lænder og Surrogatet af en Kammerherre-Nøgle.

d. 10 Jan: 38.

FF:172

Naar jeg læser en Bog, er det ikke saa meget det, der fornøier mig, det den er, som den uendelige Mulighed, der paa ethvert Sted maa have været, den vidtløftige Historie, begrundet i Forfatterens Individualitet, Studium etc ethvert Udtryk maa have haft og maa endnu for Forfatteren have.

d. 13 Jan: 38.

FF:173

Humoristen gaaer ligesom Rovdyret altid alene.

d. 13 Jan: 38.

FF:174

Der gives Folk, der i den Grad omgaaes letsindigt og skammeligt med Andres Ideer, de snappe op, at de burde tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

d. 17 Jan: 38.

FF:175

Det er sært, at det ikke er falden Nogen ind, at lade en Mand, der var ifærd med at skulle døe, sige til Døden – dersom Du ikke døer, slaaer jeg Dig ihjel – og hvilken Confusion vilde det ikke give Anledning til i Verden, dersom det skete, hvor forlegne ville ikke de være, der ventede paa en riig Mands Død.

d. 18 Jan:

FF:176

Det gaaer med dem, der ere komne ud over Hegel ligesom med Folk, der boe paa Landet, der altid maa datere deres Breve »per« en større Bye, saaledes lyde Addresserne her til N. N. per Hegel.

d. 17 Jan:

FF:177

Naar man hører, at Een ved Drik stimulerer sin Aand, saa føler man, om han end frembringer de herligste Ting, en Ubehagelighed en Fornemmelse af det Forbudne og Utilladelige, der ligger i denne Nærmelse til Kundskabens Træ – det er det som Middelalderen kalder at sætte sin Sjæl i Pant til Fanden.

d. 4 Feb: 38.

FF:178

En Forening af det Classiske og det Romantiske.

En nøgen Apollo, der blot har en moderne Livkiøle paa med lange Skjøder og med det ene af disse skjuler han blufærdig sin Blussel.

d. 6 Feb. 38.

FF:179

Ligesaa urimeligt og uretfærdigt som det er at opkræve Kopskat, ligesaa urimelig er den Kop-Competence, der i vor Tid gjør sig gjeldende.

d. 6 Feb: 38.

FF:180

Som Marque[u]rer forekomme mig disse Repe[te]nter ved den nyere Philosophie, ikke engang som Marque[u]rer ved en Skarpskydning, der dog paa en Maade deeltage i en Slags Fare, skjøndt paa en meget udv. Maade, men som Marqueurer ved et Billard, der i Søvnne gjentage deres quatre à pointe etc.

d. 8 Feb:

FF:181

Naar der undertiden er en saadan Allarm i mit Hoved, at det er som om Craniet blev løftet op, og da er det ligesom, naar Nisserne hæve et Bjerg lidt op og nu holde Bal og Lystighed derinde.

[a] Gud forbyde det!

d. 9 Feb: 38.

FF:182

Om end Alle holde nok saa meget af Regjeringen, om end Alle ville gjøre Alt, saa kan man dog være sikker paa, at der findes en Misteltein, der i en blind (anonym) Mands Haand rettes mod denne Enighed.

d. 12 Feb:

FF:183

Kornmann: *Mons Veneris* .

FF:184

†

Staten lider aabenbart for nærværende Tid af Underlivstilfælde (tiers etate Bugvrid) før var det Hovedpine

d. 19 Feb:

FF:185

Det Dialektiske i den nyere Udvikling er vel fremherskende, men bør derfor ikke enervere det Substantielle, det maa være som Vaulunders Sværd, saa smidigt, at han kunde vende det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det kløvede Fjeldstykker som Leer.

FF:186

=

den liberale Presse skriver aldeles uden al Opfordring, saa det ikke engang er, som ved de simplere Blade – paa de utallige vel destillerede Æggesobkeners udtrykkelige Opfordring.

FF:187

‡

Jødernes abstrakte Charakter viser sig ogsaa i deres Forkjærlighed for Penge – ikke for Eiendomme etc af Pengesværd; thi Penge er en reen Abstraktion.

FF:188

#

Aphorismen staaer i Forhold til Stemningens Continuerlighed som de enkelte Udtryk i Sproget, fE det Ord oppido i Latinen, der ere Mindesmærker om en heel foregaaende Formation, og nogle af dem ere virkelige antidiluvianske Forsteninger, og ligesom som saadanne Ord forstenede i en bestemt Casus. –

FF:189

=

Vore Politikere ere ligesom de græske Reciproker (αλληλοῖν), der mangle nominativ, singularis og alle Subjekts-Casus – de kunne kun tænkes i Pluralis og i Forholds-Casus. –

FF:190

Mit gode Lune, min Ro stiger som Duen iveiret, forfulgt af Sauls onde Dæmon af Rovfuglen, og det kan kun redde sig ved bestandig at stige høiere og høiere, ved at blive mig fjernere og fjernere.

d. 17 Aug. 38.

FF:191

Naar en sand trofast Ven vilde sige til Een af os: Kjære Du synes at være ulykkelig kom til mig, maaskee mit Selskab vil trøste Dig, vilde Du da ikke med Taknemlighed følge hans Indbydelse, vilde Du ikke have hans kjærlige Tilbud i taknemlig Erindring ogsaa da, naar han havde fuldendt sit Løb her paa Jorden, og kun i Tankens Lynglimt samledes med Dig – og dog maa der være forekommet Øieblikke, i hvilke han forstemt maaskee ell. selv nedbøiet ikke kom Dig saa venlig imøde som ellers, Øieblikke, i hvilke Du syntes, at ogsaa han var tabt for Dig. Dog de enkelte Øieblikkes Salighed har Du følt, og veed, hvad de betyde, – og dog tager Du i Betænkning at følge en

Stemme, der ingenlunde er Dig fremmed men tvertimod bekendt fra tidlig Tid, som har gjenlydt for Dig fra Din Barndom af, en Stemme, der raaber ligesaa blidt, ligesaa hjerteligt, ligesaa frit: »Kommer hid alle I, som lide og ere besværede«, – og dog aabner sig en Favn for Dig, i hvilken Du kan hvile ligesaa trygt, ligesaa sødt som i den bedste Vens, skjøndt denne Favn omslutter »alle dem, som lide og ere besværede«, omslutter dem alle lige ømt; thi det var kun i vor Frelsers jordiske Liv, at Johannes ene laae hans Bryst nærmest. – »Kommer hid, o kommer hid«, saaledes maa ogsaa Ordets Tjener raabe; men er denne hans Røst da hiin i Ørkenen, som bereder Herren Vei? Gjelder den ikke ogsaa os, som ved Opdragelse, Familieforhold og hele Udvikling ere bragte Christendommen nærmere. Jo i Sandhed, ogsaa til os lyder det som en vinkende Stemme, der hvert Øieblik er beredt til at trøste os og hvert Øieblik beredt til at føre os videre: »Kommer hid, o kommer hid!« – indtil den aflægger alt det Vemodige, der nu stundom lyder med i den, og lyder som Englesang, som bekendte Toner for alle, der have lyttet til den, med evig Kjærlighed: »Kommer hid, I min Faders Velsignede, og arver det Rige, Eder er beredt før Verdens Grundvold blev lagt!«

d. 18. Aug. 38.

FF:192

Disse Skriverkarle høre til dem, der bringe Snak mellem Folk, de høre til en Species af Planter, som bære et for dem meget betegnende Navn – Sluddermorkler (cfr. Jfr. Nielsens Kogebog).

FF:193

#

Ligesom den menneskelige Gang er en fortsat Falden, saaledes er al Consequents en fortsat Inconsequents.

FF:194

#

Da Verden i sin Udvikling var bleven Enke og kun vemodig stirrede tilbage paa sin Fortids Erindringer – i Sørgeaaret da besøgte Gud den – saaledes besøger Gud os ogsaa; men kun maa det ikke gaae med os som med Jøderne, da de ved Nain udbrød i Sandhed: Gud haver besøgt os, og dog var det det samme Folk, over hvilket Xstus græd og beklagede, at det ikke vidste hvad der tjente det til Gode – over at det ikke kjendte sin Besøgelsesstund. –

FF:195

#

det er aabenbart, at den nyere Philosophie gjør den historisk Xstus til en Slags naturlig Søn, høiest til en Adoptiv-Søn. -

FF:196

#

Hegelianerne foranstalte mange Ophævelser af Begrebet som det ikke er Umagen værd at gjøre saa mange Ophævelser over. -

FF:197

Det Gudd. og det Diaboliske constituere egl. kun Mysterier, men Guds Mysteriet er aabenbart i Xsto - hvorimod Djævelens Mysterium (mysterium impietatis) først vil komme tilsyne i en lignende Manifestation - Antichristen. -

FF:198

En æsthetisk Tanketøile paa Ridder Andersens vilde Jagt gennem Selvmodsigelsens Skyggedale.

FF:199

†

Om end *Khavnsposten* udkom i imperial Folio blev det derfor ikke et magna charta. -

FF:200

#

Mit Standpunkt er den bevæbnede Neutralitæt.

FF:201

#

Hr Ridder saa mang'en af Stien faldt ned,

Men Kirkegaards-Veien er aaben og bred

eia! eia! eia!

eia! eia! eia!

FF:202

#

Drag af din Sko; thi det Sted, hvorpaa Du staaer er

helligt ... Det kan naturligviis ikke hjælpe, hvad mange af dem ere – buxeløse.

FF:203

#

Jeg vil raade dem at svare snart sub poena præclusi et perpetui silentii.

FF:204

#

Men de Liberale have, som der staaer i Eventyreten Tunge og et tomt Hoved som Tungen i en Kirkeklokke.

FF:205

Historien om *den kloge Else* kunde aftrykkes heelt – ell. bruges til Overskrift: hvilken klog Else have vi ikke.

FF:206

#

~~Enhver Stat, især een der har saa megen Historie for sig som Danmark har altid~~

FF:207

den Frisindede staaer i Forhold til *Khavnsposten* som Niels Klims Kommenskringle til ham selv.

FF:208

#

Man bruger forskjellige Midler til at forsvare sig med. Moskusdyret udbreder, som bekjendt, en saa stærk Stank, at Ingen kan nærme sig det.

FF:209

#

Khavnsposten er vindskjæv (den skjæver efter Vinden).

FF:210

#

Dette mit Forord skal man være forsigtig med; thi det gaaer med det som det gik med Skatten:

men hvis et Ord Du taler

forsvinder den igjen.

(Oehlenschlaeger^s *Skattegraveren*).

FF:211

#

Men Andersen er da heller ikke saa farlig, efter hvad jeg har erfaret, bestaaer hans Hovedstyrke i et auxiliair Chor af frivillige Bedemænd, nogle omstreifende Æsthetikere, der idelig forsikkre deres Ærlighed, og saa meget er vist, at man ingenlunde kan sigte dem for nogen reservatio mentalis; thi de have slet Intet in mente.

FF:212

#

Mine Vittigheder, siger han, ere søgte; det er hans ikke - de ere vragede. -

FF:213

Netop fordi Politikerne oversee det Continuerlige derfor optage de af de tre Kjendetegn paa Almeenaandens Gyldighed kun de to consensus og universalitas (og endogsaa disse i en temmelig triviel og arbitrair Forstand), men oversee det tredie reent - antiquitas.

FF:214

†

Hvorledes Striden end skal gaae, vil jeg dog blot bede Krigens Gud ikke at sende mig paa Halsen:

En af disse Gadetøiter

Der strax paa Pinde staaer

Naar en Josias fløiter. -

FF:215

Kom herud Wolle-Petersen, eller à skal hente Dig, saa det skal knage i æ Si'been.

cfrdet Sted i Claudius, der ligger et Mærke ved. –